

PANIA KYPKINTANOU

Το ποδήλατο &
το αερόστατο

Η **Ράνια Κυρκιντάνου** γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε Γαλλική Φιλολογία και Ειδική Παιδαγωγική στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Ασχολείται με τη διδασκαλία της ελληνικής ως ξένης γλώσσας και το γράψιμο.

ΠΑΝΙΑ ΚΥΡΚΙΝΤΑΝΟΥ

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟ

Αφήγημα

Ράνια Κυρκιντάνου, Το ποδήλατο και το αερόστατο

ISBN: 978-618-5040-93-2

Σεπτέμβριος 2014

Επιμέλεια, διορθώσεις:

Αντωνία Αριστοδήμου

antonia.aristodi@gmail.com

Φωτογραφία εξωφύλλου:

Διάνα Σεϊτανίδου

diana.seitanidou@gmail.com

Σελιδοποίηση, σχεδιασμός εξωφύλλου:

Ηρακλής Λαμπαδαρίου

www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαΐτα

Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Άδεια Creative Commons

Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση

Όχι παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη της συγγραφέως και του εκδότη επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Στον Χρήστο, που έβλεπε τον κόσμο από ψηλά

Το ποδήλατο άλλαξε ταχύτητα και άρχισε να τρέχει χωρίς να ξέρει πού πηγαίνει, γιατί πρώτη φορά στη ζωή του δεν είχε κανέναν στο τιμόνι του. “Τι ωραία που είναι η ελευθερία! Να τρέχεις και να πηγαίνεις όπου θες εσύ. Να μη σε ζορίζει κανείς με το βάρος του ούτε να σε τρομάζει κάθε τόσο χτυπώντας άσκοπα το κουδουνάκι σου!” σκεφτόταν κι έτρεχε με όλη του τη δύναμη.

Δεν ήταν μεγάλο ούτε μικρό. Ήταν ροζ και είχε ένα άσπρο καλαθάκι. Το είχε ένα κοριτσάκι, η Στέλλα, και το αγαπούσε πολύ. Κάθε απόγευμα έκανε βόλτα στην εξοχή, μάζευε λουλούδια και φύλλα και τα πήγαινε στο σπίτι της. Και το ποδήλατο όμως την αγαπούσε πολύ. Αν καμιά φορά πάνω στον ενθουσιασμό της ξεχνούσε να πατήσει το φρένο, το ποδήλατο έκοβε ταχύτητα, για να μην πέσει η Στέλλα και χτυπήσει. Εκείνη όμως δεν το καταλάβαινε, γιατί δεν της είχε περάσει ποτέ από το μυαλό ότι ένα ποδήλατο μπορούσε να σκέφτεται όπως οι άνθρωποι!

Ας αφήσουμε όμως το ποδήλατο και ας πάμε σε μια χώρα μακρινή όπου ζούσε ένα αερόστατο. Ήταν πολύ μεγάλο και φουσκωτό σαν τεράστιο μπαλόνι και τόσο ελαφρύ, που και το πιο απαλό αεράκι το έπαιρνε μακριά. Πάνω του είχε ζωγραφισμένο έναν καταγάλανο ουρανό με έναν ήλιο που χαμογελούσε, πολλές πεταλούδες και πουλιά, και φυσικά είχε κι ένα καλάθι, για να μπαίνει μέσα και να κάνει βόλτες όποιος ήθελε. Το είχαν σχεδιάσει οι άνθρωποι που κυβερνούσαν τη χώρα, για να το στείλουν να πετάει σε άλλα μέρη, να κατασκοπεύει τους ανθρώπους, να παρακολουθεί πώς ζουν, πόσους στρατιώτες έχουν και πού βάζουν τα όπλα τους, για να κάνουν μετά πόλεμο με τις χώρες αυτές και να τις κατακτήσουν. Και το είχαν κάνει επίτηδες τόσο όμορφο, για να μην υποψιαστεί κανείς ότι ήταν κατάσκοπος που ερχόταν, για να κάνει κακό.

Οι άνθρωποι δούλευαν μήνες ολόκληρους, για να το φτιάξουν. Όταν τελείωσαν, φώναζαν τα αφεντικά τους να πάνε να το δουν. Εκείνοι το κοίταξαν με θαυμασμό κι έτριβαν τα χέρια τους με ικανοποίηση.

«Να το δοκιμάσουμε!» πρότεινε κάποιος.

«Και γρήγορα μάλιστα!» συμφώνησαν οι άλλοι. «Θα κάνεις μια βόλτα και μετά θα γυρίσεις να μας πεις τι είδες με κάθε λεπτομέρεια» διέταξαν το αερόστατο.

Το αερόστατο ετοιμάστηκε λοιπόν για το πρώτο του ταξίδι. Το αεράκι το βοήθησε να ανέβει ψηλά και να προχωρήσει αργά αργά. Τι θαυμαστά πράγματα έβλεπε από τον ουρανό! Μια γυναίκα άπλωνε την πολύχρωμη μπουγάδα της, ένα παιδάκι καθόταν στον ήλιο και διάβαζε, ένα μικρούτσικο σκυλάκι κυνηγούσε την ουρά του και μια οικογένεια έτρωγε φασόλια γίγαντες κάτω από μια κληματαριά. Είδε ακόμα ένα γατάκι που έπαιζε με κάτι μπάμιες που τις είχαν αφήσει στον ήλιο να ξεραθούν, δύο εργάτες να φτιάχνουν τα κεραμίδια ενός παλιού σπιτιού κι έναν κόκορα να κυνηγάει τις κόττες που έτρωγαν σπόρους στο χώμα.

Κοιτούσε μαγεμένο τον κόσμο από ψηλά, ώσπου ξαφνικά θυμήθηκε ότι έπρεπε να γυρίσει πίσω.

“Τι κρίμα!” σκέφτηκε. “Είναι τόσο ωραίος ο κόσμος! Δεν πειράζει όμως, θα ξανάρθω αύριο.” Έκανε μια στροφή και προχώρησε τεμπέλικα.

Όταν κατέβηκε στη γη, τα είπε όλα στους ανθρώπους. Εκείνοι το άκουγαν προσεκτικά, αλλά ξαφνικά τα πρόσωπά τους κοκκίνισαν, τα μάτια τους άνοιξαν διάπλατα και τα χείλη τους σφίχτηκαν κι έγιναν λεπτά σαν μια γραμμή.

«Σταμάτα!» φώναξαν. «Ποιος σου είπε να κατασκοπεύεις γάτες και γυναίκες που απλώνουν ρούχα; Εμείς σε φτιάξαμε, για να παρακολουθείς τους στρατιώτες και τα όπλα τους και να μας πεις πού τα έχουν κρυμμένα» είπαν θυμωμένα.

«Μήπως πρέπει να του δώσουμε άλλη μία ευκαιρία;» πρότεινε κάποιος. «Θα του εξηγήσουμε ακριβώς τι πρέπει να κάνει και θα το στείλουμε να πετάξει δοκιμαστικά πριν αρχίσει δουλειά».

Όλοι συμφώνησαν και αποφάσισαν να εκπαιδεύσουν το αερόστατο.

«Θα πας να δεις πόσο στρατό έχουν οι άνθρωποι και πού φυλάνε τα όπλα τους και θα έρθεις να μας το πεις. Και πρόσεξε καλά, γιατί αν τα

κάνεις θάλασσα, θα σε ξεφουσκώσουμε και δεν θα ξαναπετάξεις ποτέ πια!» του είπαν απειλητικά και κούνησαν μπροστά του ένα σκουριασμένο καρφί.

Το αερόστατο άρχισε τα ταξίδια του με βαριά καρδιά. Πετούσε, έβλεπε, γύριζε πίσω, έδινε αναφορά και ξανάφευγε. Μέσα του όμως ένωθε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά και ότι όλο αυτό ήταν ένα μεγάλο λάθος.

Στο μεταξύ, το ποδήλατο και η Στέλλα συνέχιζαν τις βόλτες τους στην εξοχή. Ο καιρός πέρασε και η Στέλλα μεγάλωσε τόσο πολύ, ώπου δεν χωρούσε πια στο ποδήλατο.

«Μαμά, μπαμπά, θέλω καινούργιο ποδήλατο, αυτό είναι πολύ μικρό!» παραπονέθηκε ένα πρωί στους γονείς της.

«Πρέπει να αγοράσεις καινούργιο ποδήλατο στη μικρή, αγάπη μου!» είπε η μαμά της στον μπαμπά της. Εκείνος δεν είπε τίποτα, ζάρωσε στη γωνιά του κι έχωσε το χέρι του βαθιά μέσα στην τσέπη, όπως έκανε κάθε φορά που του ζητούσαν να αγοράσει κάτι. Η μαμά της Στέλλας όμως φώναζε ότι η μικρή θα σκοτωθεί μ' αυτό το σαράβαλο. Έτσι, με τα πολλά πείστηκε και πήγαν όλοι μαζί στο μαγαζί, για να διαλέξουν το καινούργιο ποδήλατο.

Το ποδήλατο καθόταν στην αυλή και τους περίμενε να γυρίσουν. Από μακριά άκουσε τη Στέλλα να χαχανίζει και τη μαμά της να φλυαρεί ασταμάτητα. Πρώτος μπήκε στην αυλή ο μπαμπάς της Στέλλας κρατώντας από το τιμόνι ένα γυαλιστερό μπλε ποδήλατο με γερές μεγάλες ρόδες, πολλά γρανάζια και πολλές ταχύτητες. Το παλιό ποδήλατο κοιτούσε μαγεμένο. Τι όμορφο ποδήλατο ήταν αυτό! Και πόσο γρήγορα θα έτρεχε!

«Το σαράβαλο τι θα το κάνουμε;» άκουσε τον μπαμπά της Στέλλας να ρωτά.

«Θα το πετάξουμε φυσικά!» απάντησε η μαμά της.

Το ποδήλατο αναπήδησε τρομαγμένο. Γύρισε και κοίταξε τη Στέλλα που χόρευε τσιρίζοντας γύρω από το καινούργιο της ποδήλατο.

«Μην τους αφήσεις να με πετάξουν!» την παρακάλεσε.

Η Στέλλα, ενθουσιασμένη όπως ήταν, δεν άκουσε.

«Περάσαμε τόσο όμορφα μαζί! Δεν είναι κρίμα να με διώξετε;» ξαναφώναξε. «Δώστε με τουλάχιστον σε κανένα άλλο παιδάκι!»

Μάταια όμως. Η Στέλλα ούτε έβλεπε ούτε άκουγε. Το ποδήλατο κατάλαβε ότι κανείς δεν θα το λυπόταν και κάποια στιγμή που δεν το έβλεπαν βγήκε στον δρόμο από την ανοιχτή αυλόπορτα κι ελεύθερο πια άρχισε να τρέχει. Ήταν τόσο ενθουσιασμένο που δεν πήρε είδηση ένα μαύρο σκυλάκι που έτρεξε λίγο πίσω του γαβγίζοντας.

«Μην τρέχεις τόσο γρήγορα!» άκουσε ξαφνικά μια φωνή.

Σταμάτησε ξαφνιασμένο και γύρισε το τιμόνι του δεξιά και αριστερά για να δει ποιος μίλησε. Ήταν μια πεταλούδα με κίτρινα φτερά που πετούσε δίπλα του.

«Μπορεί να σκοντάψεις στις πέτρες και να πέσεις κάτω» είπε και στάθηκε λίγο στο τιμόνι του. «Θα είναι κρίμα, γιατί είσαι τόσο όμορφο!»

«Ευχαριστώ πολύ» απάντησε το ποδήλατο ντροπαλά. «Μου επιτρέπεις να σε πάω μια βόλτα; Να ξεκουράσεις τα φτερά σου λιγάκι.»

«Καλή ιδέα!» είπε η πεταλούδα και στάθηκε ακίνητη στο τιμόνι.

Το ποδήλατο και η πεταλούδα προχώρησαν μαζί στο δάσος κάμποση ώρα, μέχρι που είδαν μια αγριοτριανταφυλλιά με ολόλευκα λουλούδια.

«Τι ωραία τριαντάφυλλα!» θαύμασε η πεταλούδα. «Θα πάω να τους πω μια καλημέρα. Σ' ευχαριστώ πολύ, φίλε μου! Ίσως κάποια μέρα ξανασυναντηθούμε.»

Το ποδήλατο αποχαιρέτησε την πεταλούδα χτυπώντας το κουδουνάκι του που έκανε ένα ασημένιο «ντιν» και ξύπνησε μια νυφίτσα που κοιμόταν. Ύστερα συνέχισε τον δρόμο του.

Αυτή λοιπόν ήταν η καινούργια ζωή του ποδηλάτου. Ταξίδευε μέρα νύχτα χωρίς να κουράζεται και όλοι όσοι το έβλεπαν το θαύμαζαν. Τα στάχια σταματούσαν το απαλό λίκνισμά τους, οι μέλισσες σήκωναν το κεφάλι τους από τα λουλούδια και τα πουλιά κουβαλούσαν φύλλα και κλαράκια, για να στολίσουν το καλάθι του. Όταν έβρεχε, τα δέντρα

χαμήλωναν τα κλαδιά τους και το αγκάλιαζαν, για να μην το βρει η βροχή και όταν νύχτωνε, το φεγγάρι του έδειχνε τον δρόμο, για να συνεχίζει το ταξίδι του ακούγοντας τα τριζόνια και τα βατραχάκια να λένε τις ιστορίες τους.

Μια μέρα είχε ανέβει σε ένα δάσος που βρισκόταν στην πλαγιά ενός βουνού. Οι ανηφόρες το κούραζαν και προχωρούσε αργά, αλλά λίγο αργότερα βρέθηκε σε ένα ίσιο μονοπάτι και άρχισε να τρέχει. Ξαφνικά είδε έναν μεγάλο ποντικό που κοιμόταν στη σκιά μιας καστανιάς και, όπως ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, η φουσκωτή κοιλιά του κουνιόταν πάνω κάτω ρυθμικά. Ένα σαλιγκάρι πλησίασε αργά αργά, ανέβηκε στην κοιλιά του ποντικού, κάθισε αναπαυτικά και αμέσως το πήρε ο ύπνος.

Το ποδήλατο έβαλε τα γέλια και στάθηκε λίγο να δει τον ποντικό με το σαλιγκάρι, αλλά όταν ξεκίνησε, δεν κοίταξε τον δρόμο μπροστά του. Ένιωθε κάτι να σκίζει το λάστιχό του και άκουσε τον αέρα που έφευγε. Ο ποντικός πετάχτηκε πάνω τρομαγμένος κι έριξε κάτω το σαλιγκάρι που ζύπνησε κι εκείνο.

«Τι έγινε;» ρώτησε ξαφνιασμένος. Μόλις είδε το ποδήλατο που στεκόταν με το λάστιχο ξεφουσκωτό, έτρεξε κοντά του. «Πωπώ, ζημιά!» έκανε. «Αυτό εδώ φταίει» είπε δείχνοντας ένα σκουριασμένο κουτί.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ένας σκαντζόχοιρος που περνούσε από κει.

«Μια κονσέρβα» είπε η καστανιά που είχε τεντώσει όλα της τα κλαδιά, για να δει καλύτερα.

«Και τι γυρεύει εδώ;» ρώτησε το σαλιγκάρι.

«Οι άνθρωποι θα την πέταξαν» είπε ο ποντικός.

«Ε, βέβαια» είπε η καστανιά. «Έρχονται συχνά εδώ και μερικοί αφήνουν πίσω τους ένα σωρό άχρηστα πράγματα».

«Ναι!» είπε μια πεταλούδα που πετούσε εκεί κοντά. «Τους έχω δει κι εγώ. Εμένα με κυνηγούν να με πιάσουν και δεν μ' αφήνουν ήσυχη ούτε λεπτό».

«Και χαλάνε τις φωλιές μας!» είπαν δυο πουλάκια που πλησίασαν το ποδήλατο και κάθισαν στο καλάθι του.

«Και σκαλίζουν τη φωλιά μας με ξύλα!» φώναξαν τρία μυρμήγκια που κουβαλούσαν έναν μεγάλο σπόρο.

«Τι θα κάνω τώρα;» είπε λυπημένα το ποδήλατο. «Θα μείνω εδώ για πάντα. Θα στέκομαι ακίνητο, μέχρι να σκουριάσω από τις βροχές και να γίνω άχρηστο!»

«Μη στενοχωριέσαι, δεν θα σ' αφήσουμε ποτέ μόνο σου!» είπε η πεταλούδα.

«Θα έρχομαι να σου λέω όλα τα νέα του δάσους» είπε το ένα πουλάκι.

«Κι εγώ θα σου τραγουδάω» είπε το άλλο.

«Το σαλιγκάρι κι εγώ θα κοιμόμαστε στη σέλα σου» είπε ο ποντικός και το σαλιγκάρι συμφώνησε κουνώντας τις κεραίες του.

«Σας ευχαριστώ πολύ!» απάντησε το ποδήλατο. «Είμαι τυχερό που έχω τόσους φίλους!»

«Κι εγώ θα σας κάνω σκιά» είπε η καστανιά και τέντωσε ακόμα πιο πολύ τα κλαδιά της αγκαλιάζοντας με τον ίσκιο της όλη την παρέα.

Όσο το ποδήλατο βρισκόταν στο δάσος, ψηλά στον ουρανό το αερόστατο, αγέρωχο κι επιβλητικό, πετούσε πάνω από άγνωστες χώρες. Κοιτούσε από ψηλά τους στρατιώτες και τους ανθρώπους και κατέγραφε τις συνήθειες και την καθημερινή τους ζωή. Οι άνθρωποι το κοιτούσαν κι εκείνοι, αλλά κανείς τους δεν το υποψιαζόταν έτσι όμορφο που ήταν. Οι μεγάλοι χαμογελούσαν και τα παιδιά τού κουνούσαν το χέρι. Είχαν περάσει μέρες από τότε που είχε αρχίσει το ταξίδι του και είχε δει πολλές χώρες. Τώρα πετούσε πάνω από ένα μικρό χωριό κι έβλεπε τους ανθρώπους να δουλεύουν στα χωράφια τους. Λίγο πιο μακριά, έξω από ένα μικρό πέτρινο σπιτάκι πέντε κοριτσάκια έπαιζαν κουτσό. Όταν πέρασε από κοντά τους, γύρισαν προς τον ουρανό και το χαιρέτησαν ξεφωνίζοντας από χαρά. Λίγο παραπέρα κάτι άλλα παιδάκια που έπαιζαν κρυφτό διέκοψαν κι εκείνα το παιχνίδι τους όταν το είδαν. Εκείνο

συνέχισε να πετάει, μέχρι που βγήκε από το χωριό και πέρασε πάνω από ένα δάσος. Ανάμεσα στα δέντρα μια αλεπού που τάζε τα αλεπουδάκια της το είδε και κούνησε την ουρά της.

Το αερόστατο συνέχισε το ταξίδι του σκεφτικό. Αν πήγαινε πίσω στους ανθρώπους με τις πληροφορίες που του είχαν ζητήσει, αργά ή γρήγορα θα έκαναν επίθεση σ' αυτή τη χώρα και τα παιδάκια δεν θα ξαναέπαιζαν ποτέ ούτε τα αλεπουδάκια θα μεγάλωναν. Και για όλα αυτά θα ήταν κι εκείνο υπεύθυνο. “Όχι, δεν θα το κάνω αυτό!” αποφάσισε. “Θα πετάξω μακριά και θα χαθώ για πάντα! Οι άνθρωποι δεν θα με βρουν ποτέ και θα σταματήσουν τα σχέδιά τους!” Σηκώθηκε λοιπόν ψηλά, κρύφτηκε πίσω από τα σύννεφα και ανάλαφρο και χαρούμενο ταξίδεψε πολλές μέρες.

Μια μέρα πετούσε πάνω από ένα καταπράσινο δάσος γεμάτο πεύκα, καστανιές, κερασιές κι έλατα. Τι ωραίο άρωμα που είχαν! Κατέβηκε λίγο πιο χαμηλά και του φάνηκε ότι ανάμεσα στα δέντρα κάτι γυάλιζε. Πλησίασε ακόμα πιο κοντά και αντίκρισε το πιο όμορφο πράγμα που είχε δει ποτέ: ένα ροζ ποδήλατο με ένα άσπρο καλαθάκι να ξεκουράζεται στον ίσκιο μιας καστανιάς ενώ γύρω του κάθονταν και είχαν πιάσει την κουβέντα ένας σκαντζόχοιρος, ένας ποντικός κι ένα σαλιγκάρι. Μια πεταλούδα φτερούγιζε γύρω γύρω και δύο πουλάκια τιτίβιζαν ασταμάτητα. Το αερόστατο πλησίασε τη συντροφιά.

«Γεια σας» είπε δυνατά και χαμογέλασε.

Όλοι γύρισαν και το κοίταξαν. Το ποδήλατο γύρισε κι εκείνο.

“Τι όμορφο πράγμα είναι αυτό!” σκέφτηκε. “Μοιάζει με ένα μπαλόνι που είχε η Στέλλα όταν ήταν μικρή, μόνο που αυτό είναι πολύ μεγάλο. Κι έχει και καλάθι σαν κι εμένα!”

«Γεια σου» χαιρέτησε ο ποντικός.

Η πεταλούδα πέταξε κοντά στο αερόστατο.

«Τι είσαι;» το ρώτησε και κοίταξε τις πεταλούδες που ήταν ζωγραφισμένες πάνω του.

«Είμαι αερόστατο» απάντησε εκείνο. «Πετάω στον ουρανό, σας είδα από ψηλά και κατέβηκα».

«Από πού έρχεσαι; Πού είναι το σπίτι σου;» ρώτησε το σαλιγκάρι.

Το αερόστατο τούς διηγήθηκε την ιστορία του. Τους είπε για τους κακούς ανθρώπους που το έφτιαξαν, για το ταξίδι του και για την απόφασή του να μην κάνει το χατίρι των ανθρώπων.

«Μπράβο, σκέφτηκες πολύ σωστά!» είπε η καστανιά.

«Εκτός από όμορφο είσαι και πολύ καλό» είπε το σαλιγκάρι.

Το αερόστατο χαμογέλασε και φούσκωσε ακόμα περισσότερο.

«Εσείς τι κάνετε εδώ;» ρώτησε.

Ο σκαντζόχοιρος άρχισε να εξηγεί στο αερόστατο με την αργή του φωνή. Η πεταλούδα εκνευρίστηκε.

«Μέχρι να τα πεις εσύ, θα νυχτώσουμε» είπε ανυπόμονα. «Θα τα πω εγώ καλύτερα».

Και με μια ανάσα είπε για το ατύχημα που είχε το ποδήλατο. Το αερόστατο έμεινε για λίγο σκεφτικό.

«Δοκίμασες να προχωρήσεις λίγο;» ρώτησε το ποδήλατο. «Από το να μείνεις ακίνητο, είναι καλύτερα να τσουλάς έστω και αργά. Σίγουρα θα μπορείς να προχωρήσεις λίγο».

«Για προσπάθησε!» είπε ο ποντικός.

Το ποδήλατο δοκίμασε και με χαρά είδε ότι μπορούσε να προχωρήσει αργά, ακόμα και με σκασμένο λάστιχο.

«Ίσως να μην μπορώ να τρέξω όπως παλιά, αλλά τουλάχιστον δεν θα σκουριάσω» έκανε χαρούμενο.

«Ωραία!» είπε το ένα πουλάκι ανοιγοκλείνοντας πολλές φορές τα φτερά του από τη χαρά του.

«Δεν θα μείνεις εδώ για πάντα!» είπε το άλλο πουλάκι.

«Μόνο εγώ θα μείνω εδώ για πάντα, αλλά δεν με πειράζει καθόλου» είπε η καστανιά.

Το αερόστατο κοίταζε το ποδήλατο σκεφτικό.

«Έχω μια ιδέα» είπε. «Να σε πάρω μαζί μου. Θα σε βάλω στο καλάθι μου και θα ταξιδεύουμε μαζί. Θα γυρίσουμε όλο τον κόσμο! Θα περνάμε πολύ ωραία, στο υπόσχομαι!»

Το ποδήλατο ενθουσιάστηκε.

«Τι ωραία ιδέα! Θα δω πώς φαίνεται ο κόσμος όταν είσαι ψηλά στον ουρανό. Αν όμως βαρεθώ να πετάω; Εγώ είμαι φτιαγμένο, για να τρέχω στη γη».

«Τότε θα σε κατεβάζω κάτω, θα πετάω δίπλα σου και θα προσέχω να μην πατήσεις πάλι κανένα σκουπίδι ή καμιά μυτερή πέτρα. Έτσι, θα δω κι εγώ πώς φαίνεται ο κόσμος όταν είσαι κάτω στη γη».

Το ποδήλατο συμφώνησε. Μπήκε στο καλάθι του αερόστατου, αποχαιρέτησαν την παρέα και ανέβηκαν ψηλά. Η καστανιά κούνησε τα κλαδιά της και ο ποντικός έβαλε το σαλιγκάρι στο κεφάλι του, για να βλέπει. Η πεταλούδα και τα πουλάκια πέταξαν για λίγο δίπλα στο αερόστατο και το ποδήλατο.

«Αντίο!» φώναξαν πριν πετάξουν πάλι κάτω στη γη.

«Αντίο!» φώναξε το αερόστατο.

«Αντίο!» φώναξε και το ποδήλατο. «Θα σας θυμάμαι πάντα!» είπε και χάθηκε στον ορίζοντα μαζί με το αερόστατο.

Έτσι, το ποδήλατο και το αερόστατο έγιναν αχώριστα. Πετούσαν μαζί πάνω από πολιτείες, δάση και χωριά, πάνω από θάλασσες με κύματα και πάνω από βουνά γεμάτα χιόνι. Είδαν τα δελφίνια να παίζουν στο νερό, τους ψαράδες να βγαίνουν με τη βάρκα τους πριν τους προλάβει ο ήλιος και τους ορειβάτες να σκαφαλώνουν στις πιο ψηλές κορφές. Είδαν κι έναν καμηλιέρη να παίζει φλογέρα και πολύ μακριά από κει έναν πιγκουίνο να κάνει τούμπες στο χιόνι.

Και όταν το ποδήλατο ήθελε να τρέξει λίγο στη γη, το αερόστατο το άφηγε κάτω και πετούσε δίπλα του. Είδαν τα κυκλάμινα να χορεύουν στο αεράκι, τα σκιουράκια να κουβαλούν καρύδια και τα φύλλα να μαζεύουν την πρωινή δροσιά. Και από όλα τα μέρη που περνούσαν τα

πουλιά τούς χαιρετούσαν και τα λουλούδια τούς έδιναν λίγο από το άρωμά τους.

Πέρασαν έτσι αμέτρητες μέρες και νύχτες, ώσπου κάποτε ο αέρας τούς έφερε μακριά στη χώρα που φτιάχνονται τα όνειρα που βλέπουν στον ύπνο τους τα παιδιά κι έμειναν εκεί για πάντα.

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαίτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαίτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαίτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Ένα παλιό ποδήλατο κι ένα αερόστατο, άγνωστα μεταξύ τους, παίρνουν τη ζωή τους στα χέρια τους και αποφασίζουν να εξερευνήσουν τον κόσμο. Το καθένα ταξιδεύει με τον δικό του τρόπο και ανακαλύπτει διαφορετικά πράγματα. Όμως ένα απρόβλεπτο γεγονός αναγκάζει το ποδήλατο να σταματήσει την πορεία του. Όλα δείχνουν ότι το ταξίδι του έχει τελειώσει, ώσπου συναντά το αερόστατο.